

(pokrevním neb švakrovským) svazkem zahrnutých až do těch stupňů, do kterých se mezi lidem pravidelně přátelství právě z důvodu tohoto příbuzenství pěstuje, a sem patří dle obecné životní zkušenosti rozhodně i švakr, pokud se týče synovec. Rodinou myslí se tedy přátelstvo ve smyslu obecného lidu, pro něž zákon je dán.

Rekursní soud patrně mylně pojímá rodinu po rozumu § 40 obč. z., když se domnívá, že to je pojem zcela jasně a určitě vymezený, že svou přesností a ustáleností předčí definici shora podanou a že podle něho (podle § 40 obč. z.), náleží k rodině toliko potomci prarodičů v přímé, nikoli však i pobočné linii. Že je na omylu, o tom mohl se přesvědčiti nahlédnutím do literatury, na př. jen u Krásnopolského F. R. § 1, kde se praví, že pojem § 40 obč. z. pro svou neomezenou šířku nemá ani právního ani sociálního významu, a rozeznává se dále užší pojem rodiny. Na tento užší a nejužší pojem nelze zde vcházeti a jen se podotýká, že nejvyšší soud po zevrubném uvážení neuznal ani aplikaci těchto užších pojmů rodiny na § 1, odst. 3 požad. zák. za vhodnou a případnou. Aplikace § 40 obč. z. je však přímo nemožna, neboť jeho pojem rodiny zahrnuje všechno pokrevenstvo do všech kolen (stupňů) a splývá tak s pojmem rodu, neboť rozumí-li se rodinou prarodiče (Stammeltern, ne pouze Grosseltern) se všemi potomky, jsou všichni tito potomci do všech kolen v ní zahrnuti a ti nalézají se mezi sebou také v příbuzenství pobočném. Tak by měl podle tohoto pojmu požadovací právo každý, kdo by u předchůdce svého vůbec pokrevenství prokázati mohl, ať by si bylo stupně sebe vzdálenějšího, což zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce, jenž bezpečně nechtěl jíti tak daleko, kde se žádné přátelství mezi dvěma osobami nejen neudrzuje, ale ani nepocituje, ba ani nepamatuje, třeba z matrik neb jiných dokumentů rodokmenových snad nakrásně nějaké daleké příbuzenství dokázati se dalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 7. prosince 1920 čj. R.-I. 1028/20.

Schin.

Příspěvek k §u 1. zák. ze dne 27. května 1919 č. 318 sb. z. a nař. Požadovací nárok podpachtýře je nárok samostatný, nikoliv od práva pachtýře odvozovaný a rozhodný je pouze skutečný stav na straně podpachtýře v době vyhlášení dotčeného zákona.

Pozemek, o který se jedná, byl příslušnými úřady přenechán k užívání řídicímu učiteli jako řediteli kůru, který jej dal

do pachtu. — Pachtýř ohlásil požadovací nárok. — Obě nižší instance zamítly žádost pachtýřovu za postoupení pozemku toho do vlastnictví, poněvadž tím, že učitel byl přenechán užívání pozemku jako řediteli kúru, založen byl poměr služebný, jak jej § 3 al. 3 cit. zák. na myslí má, a poměr ten nedovoluje ani pachtýři, aby své požadovací právo na pozemek takový uplatňoval, a může proto tím méně býti přiznáno právo to podpachtýři, jako je žadatel, jenž nemohl nabýti více práv než měl pachtýř (§§ 442 a 1394 ob. obč. z.).

Nejvyšší soud usnesení v odpor vzaté změnil v tom smyslu, že požadovací nárok trvá po právu. O důvodnění: V § 1. zák. ze dne 27. května 1919 č. 318, sb. z. a nař. přiznává se požadovací právo nejen pachtýři, nýbrž i podpachtýři zemědělského pozemku, poměr podpachtovní staví se co do nároku na postoupení pozemku do vlastnictví úplně na roveň poměru pachtovnímu a žádá se jen, aby poměr pachtovní neb podpachtovní trval po zákonnou dobu. Z toho plyne, že požadovací nárok podpachtýřův je nárok samostatný, nikoliv od práva pachtýře odvozený, že rozhoduje pouze skutečný stav na straně podpachtýře v době vyhlášení dotčeného zákona a že nesejde na tom, zda pachtýř z důvodů, v jeho osobě ležících, je vyloučen z nároku na postoupení pozemku do vlastnictví. — Míňší rekursního soudu, že požadovatel jako podpachtýři nelze přiznati požadovací nárok na pozemek dotyčný, poněvadž byl pachtýři co řediteli kúru propachtován jako součástka mzdy a pachtýř by nemohl požadovací nárok nař podle § 3 odst. 4 cit. zák. uplatňovati, odporuje tudíž zákonu.

Rozhodnutí ze dne 23. listopadu 1920, čj. R.-I. 967/20-1. Schin.

Rozluku manželství lze vysloviti též z viny žalující strany dle § 11. nař. min. spravedlnosti ze dne 9. prosince 1897. č. 283 ř. z.

Manžel podal na svou manželku žalobu o rozluku pro cizoložství a hluboký rozvrat v manželství. Žalovaná manželka popřela první důvod úplně, doznávala hluboký rozvrat, na němž však jest převážně vinen žalobce, a navrhovala eventuálně rozluku ze zavinění žalobceva.

První stolice vyhověla žalobě o rozluku jen ze zavinění žalované manželky a pouze pro hluboký rozvrat v manželství; na důvod cizoložství neuznala, poněvadž nebylo prokázáno,